

1 Byl to neoznačený vůz, těžko popsatelný americký, několik let starý sedan, ale černé pneumatiky a tři muži v něm prozrazovali, co je zač. Ti dva vpředu měli na sobě modré uniformy. Muž vzadu měl oblek a byl obrovský. Dva černí kluci na chodníku, jeden s nohou na odřené oranžovém skejtu, druhý s citronově zeleným skejtem v podpaží, sledovali, jak zahýbá na parkoviště u zábavního parku Estelle Bargové, a pak se na sebe podívali.

Jeden řekl: „To jsou poldové.“

A druhý: „A kurva.“

Bez dalších slov se rozjeli na svých prknech. Pravidlo bylo jednoduché: Když se objeví poldové, je čas zmizet. Na černejch životech záleží, jak jim říkali rodiče, ale ne vždycky poldům. Na baseballovém hřišti začínali diváci jásat a rytmicky tleskat, když se Zlatí draci Flint City dostali na konci deváté směny na pátku.

Chlapci se ani neohlédli.

2 *Výpověď pana Jonathana Ritze (10. července 9:30 h. Výslech vedl detektiv Ralph Anderson)*

Detektiv Anderson: Víím, že jste rozčilený, pane Ritzi, to je pochopitelné, ale musím přesně vědět, co jste dneska večer viděl.

Ritz: Nikdy to nedostanu z hlavy. Nikdy. Myslím, že bych potřeboval prášek. Třeba valium. Nikdy jsem to ne-

bral, ale teď by mi to určitě pomohlo. Pořád mám pocit, jako bych měl srdce v krku. Vaši lidé na místě činu by měli vědět, že jestli tam najdou zvrátky, a já myslím, že najdou, budou moje. Ale nestydím se za to. Tu večeri by tam nechal každý, kdyby viděl něco takového.

Detektiv Anderson: Doktor vám určitě předepíše něco na uklidnění, až tady skončíme. Myslím, že to můžu zařídit, ale teď potřebuju, abyste měl čistou hlavu. To chápete, ne?

Ritz: Ano. Jistě.

Detektiv Anderson: Tak mi řekněte, co jste všechno viděl, a pro dnešek budeme hotovi. Můžete to pro mě udělat, pane?

Ritz: Dobře. Kolem šesté večer jsem šel vyvenčit Davea. Dave je náš bigl. Večer dostává nažrat v pět. My se ženou jíme v půl šesté. V šest je Dave připravený skočit si na malou i na velkou. Než Sandy - má žena - umyje nádobí, tak ho vyvenčím. To je spravedlivé rozdělení práce. Spravedlivé rozdělení práce je pro manželství důležité, zvláště když děti už odrostly. Tak se na to aspoň díváme my. Mluvím dost nesouvisle, vidíte?

Detektiv Anderson: To je v pořádku, pane Ritzi. Řekněte to po svém.

Ritz: Říkejte mi „Jone“, prosím. Nesnáším, když mě někdo oslovuje „pane Ritzi“. Připadám si jako suchar. Tak mi říkaly děti ve škole, když jsem ještě učil, Ritz Suchar.

Detektiv Anderson: Hm. Takže jste venčil psa...

Ritz: Ano. A když zavěšil silný pach - pach smrti -, tak jsem ho musel držet na vodítku oběma rukama, i když je Dave malý pes. Chtěl jít za tím, co cítil. Ten...

Detektiv Anderson: Počkejte, vraťme se ještě. Odešel jste z domu číslo 249 na Mulberry Avenue v šest hodin...

Ritz: Mohlo to být i chvíli před šestou. Šli jsme s Davem z kopce k Geraldovu lahůdkářství na rohu a pak nahoru po Barnum Street a nakonec do Figgisova parku. Mladí mu říkají Honitba a myslí si, že dospělí nevědí, jak to myslí, ale my to víme, aspoň někteří z nás.

Detektiv Anderson: Je to obvyklá trasa vaší večerní procházky?

Ritz: No, někdy ji trochu pozměníme, abychom se nenudili, ale skoro vždycky se před návratem domů zastavujeme v parku, protože tam má Dave hodně čichání. Je tam parkoviště, ale to je v tuhle večerní dobu skoro vždycky prázdné stejně jako vedlejší kurty, pokud tam nějakí středoškoláci nehrají tenis. Ten večer tam žádní nebyli, protože kurty jsou antukové a předtím přšelo. Na parkovišti stála jen bílá dodávka.

Detektiv Anderson: Myslíte dodávku využívanou k obchodním účelům?

Ritz: Ano. Žádná okna, jen dvojitě dveře vzadu. Takové využívají malé firmy k přepravě zboží. Mohl to být Ford Econoline, ale přísahat bych na to nemohl.

Detektiv Anderson: Měl ten vůz nějaké označení firmy? Třeba Samovy klimatizace nebo Bobovo zakázkové sklenářství? Něco takového?

Ritz: Ne, hm-m. Vůbec nic. Ale byl špinavý, to vám říct můžu. Dlouho nemytý. Dave mu očichal gumy a pak se vydal štěrkovou cestou mezi stromy. Asi za čtvrt míle se rozštěkal a vběhl do křoví vpravo. Něco větřil. Málem mi vytrhl vodítko z ruky. Snažil jsem se ho stáhnout zpátky, ale nešlo to, cukal se, hrabal v zemi a nepřestával štěkat. Mám samonavíjecí vodítko, to je v takových situacích dobré, a tak jsem si ho přitahoval a zároveň šel k němu. On už teď tolik nehoní veverky a čipmanky, když už není štěně, ale myslel jsem si, že mohl ucítit mývala. Nutil jsem ho k návratu, ať chtěl, nebo nechtěl, protože pes musí vědět, kdo je tady pánem, jenže v tu chvíli jsem uviděl prvních pár kapek krve. Byly na březovém listu, asi ve výši prsou, takže zhruba pět stop nad zemí. A pak další kapka na jiném listu o kousek dál a potom celý cákanec na křoví poblíž. Byla ještě červená a vlhká. Dave ji očichal, ale chtěl pořád dál. Jo, a než na to zapomenu, asi v tu chvíli jsem za sebou slyšel nastartovat motor. Možná bych ho ani nezaslechl, ale

byl dost hlučný, jako by měl proražený tlumič výfuku. Tak jako rachotil, jestli víte, co myslím.

Detektiv Anderson: Hm, vím.

Ritz: Nemůžu přísahat, že to byla ta bílá dodávka, protože jsem se vracel jinudy, takže nevím, jestli odjela, ale vsadil bych se, že byla. A víte, co to znamená?

Detektiv Anderson: Řekněte mi, co to podle vás znamená, Jone.

Ritz: Že mě mohl pozorovat. Ten vrah. Mohl stát někde mezi stromy a pozorovat mě. Mám z toho osypky, jen na to pomyslím. I teď. Tehdy jsem byl víc soustředěný na tu krev. A na držení Davea, který mi málem vykloubil ruku. Začínal jsem se bát, a nebojím se to přiznat. Nejsem moc velký, a i když se snažím udržovat ve formě, už je mi přes šedesát. Ani ve dvaceti jsem se do rvaček moc nepouštěl. Ale musel jsem to vidět. Pro případ, že by tam byl někdo zraněný.

Detektiv Anderson: To je velice chvályhodné. Kolik byste řekl, že bylo hodin, když jste narazil na tu krvavou stopu?

Ritz: Nedíval jsem se na hodinky, ale hádal bych tak dvacet minut po šesté. Možná dvacet pět. Nechal jsem se vést Davem, ale držel jsem ho nakrátko, abych se stihl protahovat mezi větvemi, pod kterými na těch svých krátkých tlapkách prolézal. Víte, co se říká o biglech – jak jsou malí, tak jsou úporní. A on štěkal jako šílený. Došli jsme na nějakou mýtinku, takové... já nevím, jako zákoutí, kam si můžou sednout milenci a trochu se pomuckat. Uprostřed stála žulová lavička, celá potřísněná krví. Spoustou krve. A ještě víc jí bylo pod ní. Mrtvola ležela na trávě vedle ní. Chudák kluk. Hlavu měl natočenou ke mně, oči otevřené a místo krku jen rudou díru. Džíny a slipy měl stažené ke kotníkům a viděl jsem, že mu něco... nejspíš suchá větev... trčí z toho... no, víte z čeho.

Detektiv Anderson: Víam, ale potřebuju, abyste to řekl do záznamu, pane Ritzi.

Ritz: Ležel na břiše a ta větev mu trčela ze zadku. Byla taky zakrvácená. Ta větev. Kůru měla částečně sloupanou a byl na ní otisk ruky. Viděl jsem to naprosto zřetelně. Dave už neštěkal, ale vyl, chudák. Já prostě nevím, kdo mohl něco takového udělat. Musel to být šílenec. Chytíte ho, detektive Andersone?

Detektiv Anderson: Jistě, chytíme.

3 Parkoviště u zábavního parku Estelle Bargové bylo skoro stejně velké jako parkoviště u Krogerova obchodního střediska, kam jezdil Ralph Anderson se svou ženou v sobotu odpoledne nakupovat, a toho červencového podvečera bylo úplně plné. Na mnoha náraznících byly samolepky Zlatých draků a na několika zadních oknech veselé nápisy MY VÁM TO NANDÁME; DRACI ROZDRTÍ MEDVĚDY; CAP CITY, UŽ JSME TADY; LETOS JE TO NA NÁS. Ze hřiště, kde už bylo zapnuté osvětlení (přestože do setmění ještě nějaký čas zbýval), se ozýval jásot a skandovaný potlesk.

Za volantem neoznačeného vozu seděl Troy Ramage, dvacetiletý veterán. Jak projížděl jednu řadu plnou aut za druhou, řekl: „Kdykoliv sem přijedu, vždycky mě napadne, kdo, sakra, byla Estelle Bargová.“

Ralph neodpověděl. Měl napjaté svaly, horkou kůži a pocit, že se mu zbláznil tep. Za léta služby zatýkal spoustu ničemů, ale tohle bylo jiné. Obzvláště příšerné. A osobní. To na tom bylo nejhorší: Bylo to osobní. Neměl se zatčení účastnit a věděl to, ale po posledních škrtech v rozpočtu zbyli na soupisce policejního oddělení Flint City jen tři detektivové zaměstnaní na plný úvazek. Jack Hoskins byl na dovolené, odjel si na ryby a sbohem. Betsy Rigginsová, která by měla být na mateřské dovolené, měla pomáhat státní policii s jiným aspektem dnešní práce. Pevně doufal, že nepostupují příliš rychle. Už odpoledne na konferenci před zatčením vyslovil svou obavu před Billem Samuelsem, okresním státním zástupcem. Samuels byl na svůj post příliš mladý, pouhých pětatřicet let, ale patřil k té správné politické straně a byl sebejistý. Ne přehnaně sebejistý, ale nepochybně si připadal neprůstřelný.

„Je tu ještě pár problémů, které musíme vyřešit,“ řekl Ralph. „Neznáme celé pozadí. Navíc bude tvrdit, že má alibi. Dokud to nevzdá, nemůžeme si být jisti ničím.“

„A pokud vzdá,“ odpověděl Samuels, „máme to z krku. To je naprosto jasné.“

Ralph o tom nepochyboval, věděl, že mají toho pravého člověka, ale raději by to ještě trochu prověřil. Našel díry v alibi toho parchanta, rozšířil je tak, aby tudy mohl projet nákladák, a pak ho teprve nechal odsoudit. To by byl ve většině případů správný postup. Ne však v tomhle.

„Tři věci,“ řekl Samuels. „Můžu ti je říct?“

Ralph přikývl. Koneckonců s tímhle člověkem musel pracovat.

„Zaprvé, lidi v tomhle městě, zvláště rodiče malých dětí, jsou vystrašení a naštvaní. Chtějí rychlé zatčení, aby se zase mohli cítit bezpečně. Zadruhé, ty důkazy jsou nezpochybnitelné. V životě jsem neviděl tak jasný případ. V tom se mnou souhlasíš?“

„Ano.“

„Dobře, tak zatřetí. A tohle je nejzávažnější.“ Samuels se naklonil dopředu. „Nemůžeme říct, že už to někdy udělal – i když jestli ano, nejspíš to zjistíme, až se v tom začneme štourat –, ale teď to udělal zcela určitě. Utrhl se ze řetězu. Odpanil se. A když to udělá jednou...“

„Udělá to znovu,“ dokončil Ralph.

„Přesně tak. Tak brzy po Petersonovi to není nejpravděpodobnější, ale možné to je. Je přece s dětmi pořád, proboha. S mladými kluky! Kdyby ještě někoho zabil, nikdy si to neodpustíme, bez ohledu na to, že přijdeme o práci.“

Ralph měl už teď problém odpustit si, že to neviděl dřív. Nedalo se předpokládat, že se tomu chlapovi podívá do očí u příležitosti nějakého grilování na závěr baseballové sezony Malé ligy a uvidí v nich, že uvažuje o nějakém zvrhlém činu, že v sobě tu myšlenku živí a hýčká si ji a sleduje, jak roste, ale to na Ralphových pocitech nic neměnilo.

Naklonil se mezi dva kolegy na předních sedadlech a řekl: „Tamhle. Zkus místa pro invalidy.“

„Za to je dvě stě dolarů pokuta, šéfe,“ namítl Tom Yates z místa pro spolujezdce.

„Myslím, že nám to tentokrát projde,“ řekl Ralph.

„Dělal jsem si srandu.“

Ralph, který neměl náladu na policajtské vtípky, neodpověděl.

„Vidím dvě prázdná místa,“ řekl Ramage a zajel na jedno z nich. Všichni tři muži vystoupili. Ralph viděl, jak si Yates rozepíná pouzdro na svůj glock a zavrtěl hlavou. „Zbláznil ses? Na tom zápase bude patnáct tisíc lidí.“

„Co když bude utíkat?“

„Tak ho chytíš.“

Ralph se opřel o kapotu neoznačeného policejního vozu a sledoval, jak se dva policisté z Flint City vydávají ke stadionu, ke světlům a k napěchovaným tribunám, kde potlesk a jásot stále sílil. Rychlé zatčení Petersonova vraha bylo zadání, které si se Samuelsem (jakkoli zdráhavě) uložili. Jeho zatčení při zápase však bylo výhradně Ralphovým rozhodnutím.

Ramage se ohlédl. „Jdeš taky?“

„Nejdu. Zatkněte ho, hodně nahlas mu přečtete jeho práva a přiveďte ho sem. Tome, na zpáteční cestu si s ním sedneš dozadu. Já budu vpředu s Troyem. Bill Samuels čeká na moje zavolání a bude vás očekávat na stanici. Tohle je od samého začátku týmová práce, ale pokud jde o zatčení, provedete ho vy.“

„Ale je to tvůj případ,“ řekl Yates. „Proč nechceš toho hajzla zatknout sám?“

„Protože ten chlap, co znásilnil Frankiego Petersona větví a podřízl ho, trénoval čtyři roky mého syna,“ řekl Ralph se založenýma rukama. „Dva roky v žácích a dva v Malé lize. Sahal na něj, když mu ukazoval, jak držet pátku, a já si nevěřím.“

„Jasně, jasně,“ řekl Troy Ramage a vykročil s Yatesem ke stadionu.

„A poslyšte, vy dva.“

Otočili se.

„Pouta mu nasadte hned tam. A před tělem.“

„To není podle předpisů, šéfe,“ namítl Ramage.

„Já vím a je mi to jedno. Chci, aby všichni viděli, že ho odvádíte v poustech. Je to jasné?“

Když byli na cestě, Ralph vytáhl zpoza opasku mobilní telefon. Rychlou volbou zavolal Betsy Rigginsové. „Jste na místě?“

„No jistě. Parkujeme před jeho domem. Jsou tu se mnou čtyři státní.“

„Máš povolení k prohlídce?“

„Držím ho v ruce.“

„Dobře.“ Už chtěl ukončit hovor, ale ještě ho něco napadlo. „Bets, kdy máš rodit?“

„Včera,“ řekla. „Tak si sakra pospěšte.“ A hovor ukončila sama.

4 *Výpověď paní Arlene Stanhopeové (12. července 13:00 h. Výslech vedl detektiv Ralph Anderson)*

Stanhopeová: Bude to trvat dlouho, detektive?

Detektiv Anderson: Vůbec ne. Jen nám řeknete, co jste viděla v úterý 10. července odpoledne, a budeme hotovi.

Stanhopeová: Tak dobře. Vycházela jsem z Geraldova lahůdkářství. Chodím tam nakupovat každé úterý. U Geralda je to trochu dražší, ale do Krogerova obchodáku už nejezdím. Po manželově smrti jsem přestala řídit, protože už nevěřím svým reflexům. Měla jsem pár nehod. Vždycky to byly jen plechy, ale mně to stačilo. Geraldovo lahůdkářství mám jen dva bloky od bytu, kde žiju, co jsem prodala dům, a doktor říká, že chůze mi jenom prospěje. Je dobrá na srdce, víte? Vyšla jsem se třemi taškami na malém vozíku - víc než tři tašky si dovolit nemůžu, když je všechno tak drahé, zvláště maso, ani nevím, kdy jsem měla naposled slaninu - a uviděla jsem toho Petersonova chlapce.

Detektiv Anderson: Jste si jistá, že to byl Frank Peterson?

Stanhopeová: Jak by ne, byl to Frank. Chudák kluk. Je mi moc líto, co se mu stalo, ale teď už je v nebi a žádnou bolest necítí, to je mi útěchou. Oni jsou dva Petersonovi kluci, oba zrzaví, tak úplně mrkvově zrzaví, ale ten starší - Oliver se jmenuje - je starší nejmiň o pět let. Nosíval nám noviny. Frank má kolo, takové to s vysokými říditky a úzkým sedlem...

Detektiv Anderson: Oni říkají závodnickým.

Stanhopeová: To nevím, ale vím, že bylo citronově zelené, opravdu přišerná barva, a mělo na sobě samolepku s nápisem Střední škola Flint City. Akorát že on už se na střední školu nedostane, vidíte? Chudák, chudák kluk.

Detektiv Anderson: Paní Stanhopeová, nechcete si udělat krátkou přestávku?

Stanhopeová: Ne, chtěla bych to dokončit. Musím jít domů nakrmit kočku. Vždycky ji krmím ve tři, takže bude

hladová. A bude se taky divit, kde jsem. Mohla bych dostat kapesníček? Bože, já jsem otrava. Díky.

Detektiv Anderson: Tu samolepku na sedadle Frankova kola jste viděla proto...

Stanhopeová: Že na něm neseděl. Vedl ho po parkovišti u Geraldova lahůdkářství. Mělo přetržený řetěz a vláčelo ho za sebou.

Detektiv Anderson: Všimla jste si, co měl Frank na sobě?

Stanhopeová: Tričko s názvem nějaké rokenrolové skupiny. Já ty skupiny neznám, takže nevím, která to byla. Jestli je to důležité, tak mě to mrzí. A on měl na hlavě čepici Rangers. Měl jí nasazenou obráceně, takže jsem viděla ty zrzavé vlasy. Tihle zrzkové obvykle brzy plešatí. Ale tím on už se teď trápit nemusí, vidíte? Á, je to tak strašně smutné. V každém případě stála vzadu na tom parkovišti špinavá bílá dodávka a z ní vystoupil chlap a zamířil k Frankovi. Byl...

Detektiv Anderson: K tomu se dostaneme, ale nejdřív mi řekněte o té dodávce. Byl to ten typ bez oken?

Stanhopeová: Ano.

Detektiv Anderson: Bez nápisu? Žádné jméno firmy nebo něco podobného?

Stanhopeová: Nic takového jsem neviděla.

Detektiv Anderson: Dobře, tak mi povězte o tom muži. Poznala jste ho, paní Stanhopeová?

Stanhopeová: No jistě. Byl to Terry Maitland. Na West Side znají Kouče T všichni. Tak mu říkali i na střední škole. Učí tam angličtinu, víte? Manžel tam učil s ním, než šel do důchodu. Říkají mu Kouč T, protože trénuje baseballový tým Malé ligy a na podzim trénuje kluky, kteří rádi hrají fotbal. Ta liga má taky nějaký název, ale já si ho nepamatuju.

Detektiv Anderson: Kdybychom se mohli vrátit k tomu, co jste viděla v úterý odpoledne...

Stanhopeová: K tomu není moc co říct. Frank mluvil s Koučem T a ukazoval mu ten přetržený řetěz. Kouč T

došel k té dodávce a otevřel zadní dveře. Nemohl to být jeho vůz...

Detektiv Anderson: Jak to můžete vědět, paní Stanhopeová?

Stanhopeová: Protože měl oranžovou poznávací značku. Nevím, z kterého státu mohl být, na dálku už nevidím jako kdysi, ale vím, že Oklahoma má značky modré a bílé. Ale stejně jsem v nákladovém prostoru toho auta viděla jen takovou dlouhou zelenou věc, která vypadala jako bedýnka na nářadí. Byla to bedýnka na nářadí, detektive?

Detektiv Anderson: Co se stalo potom?

Stanhopeová: No, Kouč T naložil to Frankovo kolo dozadu a zavřel dveře. Poplácal Franka po zádech a odešel si sednout za volant. Frank si vlezl na sedadlo spolujezdce. Pak auto odjelo směrem k Mulberry Avenue. Myslela jsem si, že Kouč T odváží kluka domů. No samozřejmě jsem si to myslela. Co jiného mě mohlo napadnout? Terry Maitland bydlí ve West Side už dvacet let, má velice hezkou rodinu, ženu a dvě dcery... Můžete mi dát ještě kapesníček, prosím? Díky. Už budeme hotovi?

Detektiv Anderson: Ano. Moc jste nám pomohla. Než jsem začal nahrávat, říkala jste, myslím, že to bylo kolem třetí hodiny.

Stanhopeová: Přesně ve tři. Když jsem vycházela z obchodu se svým vozíkem, odbíjely hodiny na radniční věži celou. Chtěla jsem jít domů nakrmit kočku.

Detektiv Anderson: A ten chlapec, kterého jste viděla, ten zrzek, byl Frank Peterson.

Stanhopeová: Ano. Petersonovi bydlí hned za rohem. Ollie mi nosil noviny. Ty kluky jsem vidala hodně často.

Detektiv Anderson: A ten muž, který naložil kolo dozadu do bílé dodávky a odjel s Frankem Petersonem, byl Terence Maitland, známý taky jako Kouč Terry nebo Kouč T.

Stanhopeová: Ano.

Detektiv Anderson: Tím jste si jistá.

Stanhopeová: No ano.

Detektiv Anderson: Děkuju vám, paní Stanhopeová.

Stanhopeová: Kdo by uvěřil tomu, že Terry udělá něco takového? Myslíte si, že těch kluků bylo víc?

Detektiv Anderson: To možná zjistíme v průběhu vyšetřování.

5 Protože se veškeré zápasy Městské ligy hrály na stadionu Estelle Bargové – nejlepšího baseballovém hřišti v okrese a jediném s umělým osvětlením –, výhodu domácího týmu určoval hod mincí. Terry Maitland zvolil jako vždycky orla – byla to pověra, kterou kdysi převzal od svého vlastního trenéra – a padl orel. Zlatým drakům zbýval jediný hod do konce poslední směny, ale měli všechny mety obsazené. Procházka, divoký nadhoz, chyba nebo chycení míčku ve vnitřním poli by znamenalo remízu, trefa do mezery mezi hráči vítězství. Diváci bouřili, dupali na kovových tribunách, když se malý Trevor Michaels postavil na místo levostranného pálkaře. Měl nejmenší helmu, jakou vůbec sehnali, ale stále mu padala do očí a musel ji posouvat. Nervózně si pohrával s pálkou. Terry ho nasazoval jako náhradního pálkaře, ale jakmile dorostl pěti stop, dosáhl mnoha procházek. A přestože se mu houmrany příliš nedařily, dokázal se opřít do pálky. Ne často, ale občas. Když ho Terry povýšil z náhradního pálkaře, chudák kluk si celý další rok střední školy užíval ponížení. Na druhou stranu, když se mu podařil singl, vzpomínal by na to u piva při grilování až do konce života. Terry to věděl. Sám byl ve stejné pozici, kdysi, když se ještě hrálo aluminiovými pálkami. Nadhazovač Medvědů, kterého nasazovali v koncovce, byl skutečný ranař. Rozpřáhl se a hodil míček přímo na metu. Trevor s hrůzou sledoval, jak letí kolem něho. Rozhodčí oznámil první strajk. Dav zahučel.

Terryho asistent Gavin Frick přecházel před chlapci na lavičce se zápisníkem stočeným v jedné ruce (kolikrát ho Terry žádal, aby to nedělal?), v tričku Zlatých draků velikosti XXL napjatém na břiše velikosti nejméně XXXL. „Doufám, Terry, že nasazení Trevora na pátku nebyla chyba,“ řekl. Po tvářích mu ve stružkách stékal pot. „Vypadá vyděšeně k smrti a já si myslím, že by nadhoz toho kluka netrefil ani tenisovou raketou.“

„Uvidíme, co bude,“ řekl Terry. „Já z něj mám dobrou pocit.“ Neměl, ve skutečnosti ne.

Nadhazovač Medvědů vypálil další míček, ale ten se odrazil v prachu před domácí metou. Diváci vstali a Baibir Patel, který byl na třetí metě, popoběhl pár kroků. Diváci zahučeli, když míček skončil v chytačově rukavici. Chytač Medvědů se obrátil ke třetí metě a Terry i přes masku četl jeho výraz: *Jen to zkus, chlapče*. Baibir to nezkusil.

Další nadhoz šel mimo výseč, ale Trevor ho stejně promáchl.

„Zahlas strajk, Fritz!“ zařval chraplavý hlas z horní části tribuny – podle toho, jak se nadhazovač tím směrem podíval, hlas patřil zřejmě jeho otci. „Zahlas strajk!“

Po dalším nadhozeném míčku Trevor nešel, měl ho příliš blízko těla, a rozhodčí zahlásil ból. Teď bylo na fanoušcích Medvědů, aby zklamaně zahučeli. Někdo zakřičel, že by rozhodčí potřeboval silnější brýle. Jiný fanoušek mu poradil, ať si pořídí slepeckého psa.

Bylo to 2:2 a Terry měl silný pocit, že výsledek Dračí sezony závisí na příštím nadhozu. Buď si zahrají s Pantery o vítězství v Městské lize a postoupí do státní ligy, která se vysílala i v televizi, nebo půjdou domů a setkají se už jen jednou, na barbecue na zahradě u Maitlandů, které tradičně zakončovalo sezonu. Terry se otočil, aby se podíval na manželku a dcery, jež seděly na zahradních židlích na svých obvyklých místech pod výsledkovou tabulí u domácí mety. Jeho dcery po manželčiných bocích působily jako dvě krásné zarážky na knihy. Všechny tři mu mávaly zkříženými prsty. Terry na ně mrkl, usmál se a ukázal jim vztyčené palce, ale stále se nějak necítil. Nešlo jen o ten zápas. Ten pocit ho pronásledoval už nějakou dobu. Prostě nebyl ve své kůži.

Marcy jeho úsměv opětovala, ale vzápětí se zatvářila zmateně. Dívala se doleva a ukazovala tam palcem. Terry uviděl, jak tudy přicházejí dva městští policisté, kteří právě míjeli třetí metu a Barryho Houlihana, jenž tam koučoval.

„*Tajm, tajm!*“ zařval rozhodčí na domácí metě a zastavil nadhazovače Medvědů, který už se rozpráhal. Trevor Michaels vycouval z místa pálkaře. S výrazem úlevy, pomyslel si Terry. Dav ztichl a sledoval oba policisty. Jeden si sahal za záda. Druhý měl ruku na pažbě služební zbraně zasunuté v pouzdře.

„*Ze hřiště!*“ volal rozhodčí. „*Ze hřiště!*“

Troy Ramage a Tom Yates si ho nevšíмали. Strnule kráčeli ke stanovišti Draků, kde byla dlouhá lavice, tři koše s potřebným vybavením a jeden koš špinavých cvičných míčků. Zamířili přímo k Terryemu. Ramage odepjal

z opasku pouta. Když je uviděli diváci, částečně zmateně a částečně vzrušeně zahučeli.

„Poslyšte, pánové!“ vyskočil Gavin (a málem zakopl o odhozenou rukavici Richieho Gallanta, který byl na první metě). „My tady musíme dokončit zápas!“

Yates ho odstrčil a zavrtěl hlavou. Diváci úplně ztichli. Medvědi opustili svá obranná postavení a se staženými rukavicemi jen přihlíželi. Chytač pomalu došel ke svému nadhazovači a společně se postavili mezi pahorek a domácí metu.

Terry trochu znal toho, který držel pouta. Občas se přišel podívat na zápas podzimních her Popa Warnera. „Troyi? Co to znamená? O co jde?“

Ramage neviděl v jeho výrazu nic, kromě jakéhosi upřímného překvapení, ale u policie sloužil od devadesátých let a věděl, že ti skuteční zločinci mají nacvičený udivený výraz *Kdo, já?* A tenhle chlápek ho měl, už když přicházeli. Měl na paměti Andersonovy pokyny, proto jej pominul a zesílil hlas, aby ho slyšeli všichni diváci, jichž bylo podle novin z následujícího dne 1558.

„Terenci Maitlande, zatýkám vás pro vraždu Franka Petersona.“

Tribuny znovu zahučely jako zesilující vítr.

Terry svraštil čelo. Rozuměl Ramageovým slovům, bylo to jednoduché sdělení vyjádřené v oznamovací větě, věděl, kdo je Frankie Peterson a co se mu stalo, ale význam těch slov mu unikal. Zmohl se jen na: „Cože? Děláte si blázný?“ V tom okamžiku ho vyfotil sportovní fotograf z listu *Flint City Call*. Ten snímek se objevil následujícího dne na první stránce. Terry měl otevřená ústa, údivem rozšířené oči a zpod čepice Zlatých draků mu trčely vlasy. Na té fotografii vypadal jak oslabeně, tak provinile.

„Co jste to řekl?“

„Nastavte zápěstí, prosím.“

Terry se podíval na Marcy a své dcery, které stále seděly na židlích za drátěným pletivem a překvapeně na něj zíraly. Hrůza se měla dostavit později. Baibir Patel opustil třetí metu a vydal se k lavičce. Cestou si sundal helmu a odhalil zpoceně husté černé vlasy a Terry si všiml, že chlapec má slzy na krajíčku.

„Vrať se tam!“ zakřičel na něj Gavin. „Zápas ještě neskončil.“

Ale Baibir jen stál, zíral na Terryho a plakal. Terry jeho pohled opětoval s jistotou (*téměř jistotou*), že se mu to všechno jenom zdá. Vtom po něm sáhl Tom Yates a trhl mu rukama takovou silou, až Terry klopýtl. Ramage zacvakl pouta. Ne ta plastová, ale skutečná velká a těžká pouta, která se

zaleskla v pozdním slunci. Týmž pomalým hlasem prohlásil: „Máte právo nevyprávět, ale pokud se rozhodnete mluvit, všechno, co řeknete, může být u soudu použito proti vám. Během výslechů i v budoucnu máte právo na obhájce. Rozumíte?“

„Troyi?“ Terry sotva slyšel svůj hlas. Měl pocit, že má vyražený dech. „Co tohle proboha znamená?“

Ramage jeho otázku pominul. „Rozumíte?“

Marcy došla k drátěnému plotu a zatřásla jím. Za ní plakaly Sára a Grace. Grace klečela vedle Sáry skládací židle; ta její se převrhla a ležela na zemi. „Co to děláte?“ křičela Marcy. „Co to proboha děláte? A proč zrovna *tady*?“

„Rozumíte?“

Terry chápal jen to, že je spoutaný a právě mu byla přečtena jeho práva před téměř šestnácti sty přihlížejícími diváky, mezi nimiž byly jeho žena a dvě dcery. Nebyl to sen a nebylo to jen prosté zatčení. Bylo to – z důvodů, jimž nerozuměl – veřejné zostuzení. Nejlepší bude mít to co nejrychleji za sebou a celé to objasnit. I v nastalém šoku a údivu však chápal, že jeho život se ještě dlouhou dobu nevrátí do normálních kolejí.

„Rozumím,“ řekl. „Trenéře Fricku, vraťte se.“

Gavin, který se blížil k policistům se zaťatými pěstmi a zrudlým tlustým obličejem, spustil ruce podél těla a couvl. Přes drátěný plot se podíval na Marcy, pokrčil širokými rameny a rozhodil mohutné ruce.

Troy Ramage pokračoval důrazným hlasem někdejšího městského vyvolávače na novoanglickém náměstí. Slyšel ho i Ralph Anderson, který se před stadionem opíral o kapotu neoznačeného policejního vozu. Pomyslel si, že Troy odvádí dobrou práci, i když za to může být později pokárán, ale ne rodiči Franka Petersona. Ne, těmi rozhodně ne.

„Pokud si nemůžete dovolit advokáta, bude vám před jakýmkoli výsledkem přidělen, jestli si budete přát. Rozumíte?“

„Ano,“ odpověděl Terry. „Ale rozumím i něčemu jinému.“ Obrátil se k divákům. „*Nemám poněti, proč mě zatýkají! Gavin Frick to tu dokončí za mě!*“ A pak ještě dodal: „Baibire, vrať se na třetí metu a po odpalu hned vyběhni!“

Ozval se slabý potlesk, ale opravdu jen slabý. A po něm chraplavý hlas z tribuny: „*Co jste říkali, že udělal?*“ A dav mu zahučel v odpověď třemi slovy, která bude brzy opakovat celá West Side i zbytek města: „Zabil Franka Petersona.“

Yates popadl Terryho za paži a vlekl ho ke stánku s občerstvením na parkovišti u stadionu. „Kázat davům můžete později, Maitlande. Teď půjdete

do basy. A víte co? V tomhle státě máme jehlu a používáme ji. Ale vy jste učitel, vidíte? Takže to asi víte.“

Neušli ani dvacet kroků, když je dostihla Marcy Maitlandová a popadla Toma Yatese za ruku.

„Co to proboha děláte?“

Yates si jí nevšímal, a když se snažila vzít za ruku svého manžela, Troy Ramage ji odstrčil, jemně, ale rozhodně. Omámeně zůstala stát a sledovala, jak k zatýkajícím policistům přichází Ralph Anderson. Zнала ho z Malé ligy, když Derek Anderson hrál za Terryho tým, za Lvy Geraldova lahůdkářství. Ralph samozřejmě nemohl chodit na všechny zápasy, ale chodil tak často, jak jen mohl. Tehdy byl ještě v uniformě; když ho povýšili na detektiva, Terry mu poslal blahopřejný telegram. Marcy se k němu rozběhla trávou ve starých teniskách, které si vždycky obouvala na Terryho zápasy, protože věřila, že přinášejí štěstí.

„Ralph!“ zavolala na něj. „Co se děje? Tohle je nějaký omyl!“

„Obávám se, že není,“ řekl Ralph.

Tahle situace se mu nelíbila, protože měl Marcy rád. Na druhou stranu měl vždycky rád i Terryho – ten člověk zřejmě maličko zasáhl do života i Derekovi, dodal mu trochu sebevědomí, ale když je vám jedenáct, trochu sebevědomí skutečně potřebujete. A bylo tu ještě něco. Marcy možná věděla, co je její manžel zač, i když si to nepřipouštěla. Maitlandovi žili v manželství už dlouho – a hrůzy jako vražda Petersonova chlapce nepřicházejí jen tak zničehonic. K takovému činu se vždycky schyluje postupně.

„Musíš jít domů, Marcy. A hned. Můžeš nechat holky u kamarádky, protože na tebe bude čekat policie.“

Jen se na něj nechápavě podívala.

Za nimi se ozvalo cinknutí aluminiové pátky po zdařilém odpalu, které však provázal jen řídký potlesk a jásot; přítomní diváci byli stále v šoku, zaujati více tím, čeho byli právě svědky, než hrou samotnou. Což byla tak trochu škoda. Trevor Michaels odpálil míček silněji než kdykoli v životě, dokonce silněji, než když jim Kouč T při tréninku nadhazoval snadné míčky. Míček letěl bohužel přímo na hráče Medvěďů, který stál mezi druhou a třetí metou, takže se ani nemusel natahovat, aby ho chytil.

Konec zápasu.

6 *Výpověď June Morrisové (12. července 17:45 h. Výslech vedl detektiv Ralph Anderson, přítomna paní Francine Morrisová)*

Detektiv Anderson: Díky, že jste na stanici přivedla svou dceru, paní Morrisová. June, jaká je ta limonáda?

June Morrisová: Dobrá. Provedla jsem něco?

Detektiv Anderson: Vůbec ne. Chci ti jen položit pár otázek k tomu, co jsi viděla předevečirem večer.

June Morrisová: Když jsem viděla Kouče Terryho?

Detektiv Anderson: Ano, když jsi viděla Kouče Terryho.

Francine Morrisová: Od devíti let ji pouštíme na ulici samotnou, aby mohla chodit ke kamarádce Helen. Tedy pokud je venku světlo. Nechceme být jako stíhačky. Jenže po tomhle už ji samotnou pouštět nebudeme, tím si můžete být jistý.

Detektiv Anderson: Viděla jsi ho po večeři, June? Je to tak?

June Morrisová: Ano. Měli jsme sekanou. Včera byla ryba. Ryby já nemám ráda, ale co se dá dělat.

Francine Morrisová: Nemusí přecházet ulicí nebo tak něco. Mysleli jsme si, že je to tak v pořádku, když bydlíme v takové dobré čtvrti. Alespoň já si myslela, že bydlíme.

Detektiv Anderson: Je vždycky těžké poznat, kdy jim předat zodpovědnost. Takže, June - šla jsi ulicí a procházela jsi kolem Figgisova parku, je to tak?

June Morrisová: Ano. Já a Helen...

Francine Morrisová: Helen a já...

June Morrisová: Helen a já jsme chtěly dokončit svou mapu Jižní Ameriky. To nám zadali za úkol na denním táboře. Různý země jsme vybarvily různými barvami, ale zapomněly jsme na Paraguay, takže jsme musely začít znovu. Tak už to chodí. Potom jsme si chtěly na Helenině iPadu hrát Angry Birds a Corgi, hop, dokud si pro mě nepřijde táta. Protože to už se mělo stmívat.

Detektiv Anderson: A to bylo v kolik, matko?

Francine Morrisová: Když Junie odcházela, běžely místní zprávy. Norm se na ně díval a já umývala nádobí. Takže

mezi šestou a půl sedmou. Nejspíš ve čtvrt, protože si myslím, že zrovna dávali předpověď počasí.

Detektiv Anderson: Řekni mi, cos viděla, když jsi procházela kolem parkoviště, June.

June Morrisová: Kouče Terryho, vždyť jsem vám to říkala. Bydlí ve stejné ulici a jednou, když se nám ztratil pes, Kouč T nám ho přivedl. Někdy si hraju s Gracie Maitlandovou, ale moc ne. Ona je o rok starší a líbí se jí kluci. Byl celej od krve. Tekla mu z nosu.

Detektiv Anderson: Aha. Co dělal, když jsi ho viděla?

June Morrisová: Vyšel z lesíka. Když viděl, že se na něj dívám, zamával mi. Taky jsem mu zamávala a zeptala se: „Kouči Terry, co se vám stalo?“ a on odpověděl, že narazil na větev. „Neboj se, jen mi teče krev z nosu, to se mi stává pořád.“ A já řekla: „Já se nebojím, ale tu košili už nebudete moct nosit, protože krev se z toho nedostane, jak říká moje máma.“ Usmál se a řekl: „To nic, já mám spoustu košil.“ Jenže tu krev měl i na kalhotách. A taky na rukách.“

Francine Morrisová: Byla od něj tak blízko. Nemůžu na to přestat myslet.

June Morrisová: Proč? Protože mu tekla krev z nosu? Minulej rok se to stalo na hřišti Rolfu Jacobsovi a taky mě to nevydělalo. Chtěla jsem mu dát kapesník, ale paní Grishová ho odvedla na ošetřovnu, než jsem to stihla.

Detektiv Anderson: Jak daleko jste od sebe byli?

June Morrisová: Jé, to nevím. On byl na parkovišti a já na chodníku. Jak je to daleko?

Detektiv Anderson: To já taky nevím, ale rozhodně si to zjistím. Je ta limonáda dobrá?

June Morrisová: To už jste se mě ptal.

Detektiv Anderson: No jo, to je pravda.

June Morrisová: Starý lidi zapomínaj, to říká můj děda.

Francine Morrisová: Junie, to je nezdrovité.

Detektiv Anderson: Nic se neděje. Tvůj děda je asi moudrý člověk, June. Co bylo potom?

June Morrisová: Nic. Kouč Terry nasedl do své dodávky a odjel.

Detektiv Anderson: Jakou barvu měla ta dodávka?

June Morrisová: No, asi by byla bílá, kdyby byla umytá, ale byla pěkně špinavá. A taky hodně rámusila a šel od ní modrej čoud. Fuj.

Detektiv Anderson: Měla na boku nějaký nápis? Třeba jméno firmy?

June Morrisová: Ne. Byla to prostě bílá dodávka.

Detektiv Anderson: Viděla jsi poznávací značku?

June Morrisová: Ne.

Detektiv Anderson: Kam odjela?

June Morrisová: K Barnum Street.

Detektiv Anderson: A víš jistě, že muž, který ti řekl, že mu teče krev z nosu, byl Terry Maitland?

June Morrisová: Jasně, Kouč Terry, Kouč T. Vidám ho často. Je mu něco? Udělal něco špatného? Máma mě nenechá číst noviny a koukat na zprávy, ale v tom parku se určitě stalo něco špatného. Věděla bych, kdyby tam byl někdo ze školy, protože by to hned vyžvanil. Popral se Kouč Terry s nějakým lumpem? Tak přišel k tomu krvavému...

Francine Morrisová: Už budeme končit, detektive? Víím, že potřebujete informace, ale nezapomínejte na to, že jsem to já, kdo jí musí večer uložit do postele.

June Morrisová: Uložím se sama!

Detektiv Anderson: Ano, za chvíli skončíme. Ale než odejdeš, June, rád bych si s tebou zahrál takovou malou hru. Hraješ ráda hry?

June Morrisová: Asi jo, když nejsou nudný.

Detektiv Anderson: Já teď položím na stůl šest fotografií šesti různých lidí... takhle... a všichni vypadají tak trochu jako Kouč Terry. Řekneš mi...

June Morrisová: Tenhle. Číslo čtyři. To je Kouč Terry.

7 Troy Ramage otevřel zadní dveře neoznačeného policejního vozu. Terry se ohlédl přes rameno a uviděl, že za nimi na okraji parkoviště zastavila Marcy s výrazem zoufalství a zmatku. Za ní šel fotograf Callu, který fotil i cestou přes trávu. *Ty fotky nebudou stát za nic*, pomyslel si Terry s určitým zadostiučiněním. Zavolał na Marcy: „Zavolej Howiemu Goldovi! Řekni mu, že mě zatkli! Řekni mu...“

Pak Yates položil Terrymu ruku na hlavu a natlačil ho do auta. „Posuňte se, posuňte se. A držte ruce v klíně, zatímco vám budu zapínat bezpečnostní pás.“ Terry se posunul. Položil si ruce do klína. Přes čelní sklo viděl elektronickou výsledkovou tabuli na stadionu. Fond na její zakoupení založila před dvěma lety jeho žena. Teď tam stála a on nikdy nezapomene na její výraz. Byl to pohled ženy ze země třetího světa, která se dívá, jak vypalují její vesnici. Ramage se usadil za volant, Ralph Anderson na sedadlo spolujezdce, a než stačil Ralph zavřít své dveře, neoznačený policejní vůz začal se skřípěním pneumatik couvat z místa pro invalidy. Ramage otočil volantem jen dlaní a zamířil k Tinsley Avenue. Jeli bez sirény, ale majáček uchycený na palubní desce se otáčel a blikal. Terry ucítil, že v autě voní nějaké mexické jídlo. Zvláštní, jakých věcí si všímáte, když se váš den – váš život – ocitne na okraji útesu, o němž jste ani nevěděli, že tam je. Terry se naklonil dopředu.

„Ralph, poslouchej mě.“

Ralph hleděl přímo před sebe. Měl pevně sepjaté ruce. „Na stanici si můžeš povídat, co chceš.“

„Sakra, nech ho to říct,“ řekl Ramage. „Ušetři nám trochu času.“

„Drž zobák, Troyi,“ řekl Ralph. Stále sledoval silnici před vozem.

Terry viděl, jak se mu napínají šňjové vazy.

„Ralph, já nevím, co vás přivedlo ke mně nebo proč jste mě chtěli zatknout před půlkou města, ale jsem totálně mimo mísu.“

„To říkají všichni,“ poznamenal Tom Yates z vedlejšího sedadla, jako by chtěl naznačit, že jen ztrácí čas. „Nechte ty ruce v klíně, Maitlande. Ani se nezkoušejte poškrábat na nose.“

Terrymu už se začala pročišřovat hlava – ne moc, ale trochu – a dával si pozor, aby poslouchal pokyny policisty Yatese (jmenovku měl přišpendlenou na košili uniformy). Yates vypadal, jako by hledal záminku pro šřouchnutí zatčeného do žeber, pouta nepouta.

Někdo tu jedl enchiladas, tím si byl Terry jistý. Pravděpodobně od Seňora Joesa. Bylo to oblíbené jídlo jeho dcer, při kterém se vždycky smály – sakra,

to tedy ano –, a cestou domů vinily jedna druhou, že prdí. „Poslouchej mě, Ralphe. Prosím.“

Ralph vzdychl. „Dobře. Poslouchám.“

„To my všichni,“ řekl Ramage. „Nastražte uši, chlapci, nastražte uši.“

„Franka Petersona zabili v úterý. V úterý odpoledne. Bylo to v novinách, bylo to ve zprávách. Já jsem byl celé úterý a skoro celou středu v Cap City. Domů jsem se nevrátil dřív než ve středu v devět, v půl desáté. Oba dny místo mě trénovali Gavin Frick, Barry Houlihan a Lukesh Patel, Baibirův otec.

V autě se na chvíli rozhostilo ticho, nepřerušované ani vysílačkou, která byla vypnutá. Terry na okamžik uvěřil – ano, skutečně uvěřil –, že Ralph teď tomu velkému poldovi za volantem řekne, ať zastaví. A pak se otočí k Terrymu a uleví si: *Panebože, to jsme to zvorali, co?*

Jenže Ralph bez otočení pronesl jen: „Á, tady je to slavné alibi.“

„Cože? Já nechápu, co tím m...“

„Jsi chytřej chlap, Terry. Věděl jsem to od první chvíle, kdy jsem tě poznal, když jsi trénoval Dereka v Malý lize. Když ses nepřiznal hned – v což jsem doufal, ale ve skutečnosti jsem to neočekával –, byl jsem si celkem jistý, že přijdeš s nějakým alibi.“ Konečně se otočil a obličej, do kterého se Terry díval, byl obličej naprosto cizího člověka. „A stejně jistě vím, že ho vyvrátíme. Protože za tohle tě dostaneme. Zcela určitě.“

„Co jste dělal v Cap City, Kouči T?“ zeptal se Yates a najednou se zdálo, že ten člověk, který zakázal Terrymu poškrábat se na nose, projevuje až přátelský zájem. Terry už mu málem řekl, co tam dělal, ale pak si to rozmyslel. Myšlení začalo nahrazovat spontánní reakce a on si uvědomoval, že tenhle vůz slabě páchnoucí po enchiladas je nepřátelským územím. Byl čas mlčet, dokud se na stanici nedostaví Howie Gold. Oni dva to spolu vyřeší. Nemělo by to trvat dlouho.

A uvědomil si ještě něco. Byl naštvaný, možná nejvíc v životě, a když odbočili na Main Street a zamířili k policejní stanici, slíbil si, že ten chlap na předním sedadle, kterého považoval za přítele, si bude do podzimu, možná ještě dřív, hledat novou práci. Možná jako ostraha banky v Tulse nebo v Amarillu.